

„Mosolyt csalni az emberek arcára”

Nehezen vesszük észre a jót, hiszen a jó természetessé válik- vallja Bódi Tamás Attila, a MÁV-START vezető jegyvizsgálója. Ezért is érte meglepetésként megkeresésünk, amely az egyik mozgáskorlátozott utasának, illetve az általa írt elismerő levelének köszönhető. Az utas meghatottan nyilatkozott jegyvizsgáló kollégánk segítőkész viselkedéséről, empátikus hozzáállásáról. Munkatársunkkal Benke Máté beszélgett.

Bódi Tamás Attila 1997 május 1-jén született Nyíregyházán. Nyírbogáton nőtt fel, általános iskolába is ide járt. Tanulmányait Nagykállón folytatta, belügyrendészeti szakiskolában. Az utolsó évben magántanuló lett, és munka mellett érettségizett le. Ezt követően még 2 évet dolgozott bolti eladóként, vagy éppen építőipari segédként. 2017 szeptembere óta a MÁV-START munkavállalója.

A vonatodon kiemelt figyelmet fordítottál egy mozgáskorlátozott utasra. Olyannyira, hogy az úr még a MÁV sajtóosztályát is megkereste. Minden ehhez hasonló üzenetet nagy örömmel fogadunk, hiszen szolgáltató cégként büszkék vagyunk példamutató dolgozóinkra. Emlékszel az esetre?

Igen, emlékszem. A ticketcheckerben láttam, hogy lesz egy tolószékes utasunk, ezért már előre fel voltam készülve a fogadására. A vonatba nem önmelős kocsi volt besorozva, így az utast be kellett emelni. Mire szóltam volna a kocsivizsgálóknak, már hozták is a berendezést. Miután a fedélzetre emeltük az utast, kérésére kiiktattam az automata átjáróajtót, hogy a peronról be tudjon menni a kocsiba. Felajánlottam neki a segítségemet, amellyel élt is: megkért, hogy vegyem le a kabátját és a nyakában lógó telefont, kulcsokat. Az utazás nagy része már lezajlott, amikor Újfehértó után előre mentem hozzá, hogy rásegítem a kabátot. Kezébe adtam a botját, majd leemelték a vonatról. Megköszönte a segítségemet, és elbúcsúztunk egymástól.

Nagyon örült a kedvességnek. De ha jobban belegondolunk, minden ember szívesen veszi a figyelmet, vagy egy-két jó szót, nem kell hozzá mozgáskorlátozottnak lenni.

És kalauznak sem kell lenni ahhoz, hogy kedvesek legyünk... Szerintem alapvető viselkedési norma embernek lenni. Amikor elkezdtem itt dolgozni, azt tűztem ki célul, hogy minden nap mosolyt csaljak valakinek az arcára. Sokan utaznak komor hangulattal, ha megpróbálom felvidítani őket, az értelmet ad a szolgáltatásnak. Volt olyan, hogy egy idős néni szelfizett a vonaton, én pedig behajoltam a képbe. Nevetett rajta. Ha valami miatt sokat állunk, a kialakult helyzet összehozza az utasokat. Szeretem látni, ahogy leteszik a telefont és egymáshoz szólnak.

Egyébként úgy gondolom, hogy hatalmas emberi érték rejlik a vállalatban, amely érték most benned mutatkozott meg. Mi a véleményed a kollégákról? Bennük is megvan a segítő szándék?

A legtöbbször igen, hasonló helyzetben majdnem mindenki ugyanígy viselkedett volna. Egyébként nem csak az utasok felé, hanem egymás irányába is ilyenek vagyunk. Amikor beléptem a vállalatba, mondták, hogy ez egy nagy család. Akkor úgy gondoltam, hogy ez közhely. Aztán láttam, hogy a kollégák baráti kapcsolatot ápolnak, segítenek egymásnak, és mindez oda-vissza működik. Én is segítettem már bűrt pakolni, és nekem is segítettek, ha szükségem volt rá.

Miért lettél jegyvizsgáló?

Több munkahelyen is dolgoztam a MÁV előtt, a jelenlegi munkakörömet pedig egy véletlennek köszönhetem. Egy munkaközvetítő weboldalon regisztráltam, innen ajánlották ki az állást, a vasúton belül pedig megtaláltam a számításomat. A vállalatnál van előrelépési lehetőség, szeretnék mentorképzőbe menni, és kereskedelmi tisztaképzőben is szívesen tanulnék. Több kollégát is ismerek, akik szintén jegyvizsgálóként kezdtek, majd cégen belül tanultak tovább. Ez motiválóan hat rám.

Milyenek a mindennapjaid a vasúton, miért szereted a munkádat?

A legfontosabb talán az, hogy nincs két egyforma szolgálat. Megvan az egészséges hülyéskedés, és természetesen a munka is, amit a legnagyobb tudásunkkal látunk el. Arról nem is beszélve, hogy rengeteg embert ismerünk meg a vonaton. Van olyan utasom, akivel már együtt járunk szórakozni, mások pedig hiányolnak, ha nem találkozunk velem. Az én hangulatomat is befolyásolják az emberek, bízom benne, hogy ez oda-vissza működik. Én igyekszem mindig pozitív lenni, remélem, hogy ez átragad rájuk.

Mit csinálsz, amikor nem dolgozol, jut elég időd magadra?

Van egy mennyasszonyom, elég gyakran járunk kávézóba, vagy koktélozni. Utazni is együtt szoktunk. A kutyánkkal nagyon sok időt töltünk, fél órányira lakunk Sóstótól, és a Bujtosi tótól, itt szoktunk sétálni, kirándulni. Ez az, ami kikapcsol. Írogatok is néha, egy-egy verset. De a kollégákkal is sokszor összeülünk beszélgetni, vagy elmegyünk meginni valamit. A hangulat nem csak, hogy jó, hanem baráti!